

Arrest

nr. 213 543 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 13 juni 2018 met referentenummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 12 september 2018.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert ze de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen gezamenlijk behandeld.

De verzoekende partij geeft aan dat zij een duurzame en vaste relatie heeft met een Nederlandse vrouw, dat zij samenwonen en dit eveneens met haar stiefkind, voor wie zij de vaderrol op zich neemt. Ze stelt dat zij een gezinscel vormt met haar Nederlandse partner en diens kind waarvan de gemachtigde duidelijk op de hoogte is. Ze voert aan dat hoewel de gemachtigde hiervan op de hoogte is er in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over deze toch essentiële elementen. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin en dat de gemachtigde geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 29/10/2017 (datum van binnenkomst). De gemachtigde stelt dat bijgevolg het rechtmatig verblijf van betrokkene nu is verstreken, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Verder lijkt de gemachtigde het bestaan van een gezinsleven niet te betwisten maar oordeelt dat bovendien het feit dat er een ontvangsbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, evenals het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind, hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. 27.884) van 27.05.2009 het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient volgens de gemachtigde bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat met geen woord wordt gerept over haar relatie en samenwoning met haar partner en diens minderjarig kind. Waar de verzoekende partij stelt dat het voorbarig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en disproportioneel is om in deze fase (fase van de aanvraag voor een wettelijke samenwoning) reeds een bevel te nemen, wijst de Raad op het volgende. In de eerste plaats wordt opgemerkt dat dergelijke procedure niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren, minstens

toont de verzoekende partij dit niet aan. Bovendien wenst de Raad er nog op te wijzen dat in de omzendbrief van 17 september 2013 enkel sprake is van een schorsing van een bevel om het grondgebied te verlaten en dit op zich dus geen enkel verbod inhoudt op het nemen van een verwijderingsbeslissing. Evenwel kan het bevel niet gedwongen worden uitgevoerd. De bescherming tegen een gedwongen verwijdering gaat in vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat wordt afgeleverd eens de nodige documenten om een huwelijksaangifte te doen werden overgemaakt. Het bevel kan niet gedwongen worden uitgevoerd tot de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot op de dag van het verstrijken van de termijn van zes maanden waarbinnen het huwelijk moet worden voltrokken. Aldus kan de verzoekende partij niet worden gevolgd dat de verwerende partij voorbarig of onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Wat betreft de disproportionaliteit van de bestreden beslissing valt dit samen met de hierna volgende bespreking van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat in casu geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf maar dat het om een eerste toelating gaat. Zodoende is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing en kan het betoog dat gericht is op een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd worden.

De Raad stelt verder vast dat, zoals hoger weergegeven, in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte, de samenwoning met de partner en diens minderjarig kind evenals artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde lijkt overigens het bestaan van een privé- en gezinsleven niet te betwisten daar zij in de bestreden beslissing een belangenafweging doorvoert in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij gaat echter in geen geval concreet in op voormelde motivering zodat zij er geen afbreuk aan kan doen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben.

Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Verder wordt erop gewezen dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij door louter haar gezinsleven op te werpen en louter algemeen te stellen dat het nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is om op basis van de opgebouwde relatie met haar partner en diens kind in het land van oorsprong een familieleven te leiden daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden, in geen geval aantoonde dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet kan laten vergezellen door haar partner en diens kind, noch dat haar partner en het kind haar niet zouden kunnen opzoeken. Bovendien kan in dit verband op gewezen worden dat moderne communicatie technologieën de verzoekende partij in staat kan stellen om gedurende een aanvraag om machtiging in nauw contact te blijven met haar partner en diens kind om de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, ME. Vs. Zweden). De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een

vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Door te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of disproportioneel zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad met nr. 189 219 van 12 augustus 2016 en nr. 174 848 van 19 september 2016, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier deze situaties betreffen die vergelijkbaar zijn met de hare nu in casu de verzoekende partij niet de vader is van het kind van haar partner en wel degelijk rekening is gehouden met de samenwoning met het kind alsook artikel 8 van het EVRM.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen lijken ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 september 2018 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 6 november 2018, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 27 augustus 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“Verzoekende partij benadrukt de schending van artikel 8 EVRM, zij wijst op haar familieleven, dat zij samen heeft met haar partner en met het kind. Zij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Verwerende partij stelt dat omtrent de schending van artikel 8 EVRM voldoende gemotiveerd werd en dat de beslissing enkel de gevolgen van een onwettig verblijf vaststelt en verwijst voor het overige naar de nota.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 27 augustus 2018, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 27 augustus 2018 opgenomen grond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU